

דף מ.

עין משפט א.

או"ח סימן שכו סעיף א

עיינ לעיל עין משפט אות ג ד

עין משפט ב.

או"ח סימן שכו סעיף יא

יא. מרחץ שסתמו נקביו מע"ש, למוצאי שבת רוחץ בו מיד; אבל אם לא סתמו נקביו אע"פ שמאליו הוחם בשבת, צריך להמתין לערב בכדי שיעשו לפי שאסור לעשות כן, גזירה שמא יחתה בגחלים.

עין משפט ג.

או"ח סימן תקיא סעיף ב

ב. מותר לחמם מים ביו"ט כדי לרחוץ ידיו ל אבל לא כל גופו מ, אפי' אינו רוחץ אותו בפעם אחת.

הגה: מותר לרחוץ תינוק במים שהוחמו ביו"ט¹, אבל אסור לחמם לצורכו אפי' ע"י אינו יהודי², אבל כשצריך להם להדיח או לבשל מותר להרבות בשביל לרחוץ התינוק³.

הגה: דין חמי טבריה כמו בשבת בסי' שכ"ו.

ל. משום שמתוך שהותרה לצורך הותרה שלא לצורך. ב"י בשם הר"ן, אבל הרשב"א כתב דזה הוי בכלל אוכל נפש. כה"ח אות י'.

ומה שמותר לחמם לצורך רחיצת ידיו אפי' מים שאינם ראויים לשתייה. מ"ב אות ח'. ולא דוקא לצורך ידיו אלא ה"ה פניו ורגליו. כה"ח אות י"ב.

מ. דזה רק למפונקים ולא שוה לכל נפש, ב"י בשם התוס'. ט"ז ס"ק ב'. אבל הרמב"ם כתב דכל גופו ביו"ט אסור משום גזירת מרחץ, ועיינ במ"ב בשער הציון אות ט'. ורוב גופו הוי כמו כל גופו ואסור.

נ. והיום שאין רוחצים אותו ב' או ג' ימים גם ביו"ט אסור לרוחצו. מ"א ס"ק ה'. ובמקום הצורך יש להקל גם בזמן הזה. כה"ח אות י"ז.

והיינו שהוחמו המים ע"י ישראל לצורך עצמו לשתייה או לרחוץ פניו ורגליו או שעבר וחממו. מ"ב אות י"ב.

ס. דאינו שוה לכל נפש. לבוש. ואפי' לצורך מילה אסור אם לא במקצת חולי. כה"ח אות כ'.

ע. ודוקא בפעם אחת, אבל אסור להוסיף עליו. מ"א ס"ק ו'.

ב. ג. במים שהוחמו מערב יו"ט מותר **פ** לרחוץ כל גופו אפי' בפעם אחת, ודוקא מחוץ לבית מרחץ אבל בתוך המרחץ אסור **ז**.

הגה: ויש אוסרין בכל ענין **ק** וכן נוהגין.

או"ח סימן שכו סעיף א

עין משפט ד.

עיין לעיל עין משפט אות ג ד

או"ח סימן שכו סעיף יב

עין משפט ה.

י. ד. אסור ליכנס למרחץ **ר** אפי' להזיע.

הגה: וי"א אפי' לעבור **ש** במרחץ במקום שיכול להזיע אסור.

דף מ:

או"ח סימן שכו סעיף ד

עין משפט א.

ה. ז. לא ישטוף אדם עצמו בצונן ויתחמם כנגד המדורה, משום שמפשיר המים שעליו ונמצא כרוחץ כל גופו **ח** בחמין בשבת.

פ. דלא גזרו בהם, שמותר לרחוץ כל גופו ביו"ט במים שהוחמו מערב יו"ט. ט"ז ס"ק ג'.

צ. אפי' פניו ידיו ורגליו.

ק. דעת הר"י והרא"ש משום גזירה הוחמו בערב יו"ט אטו הוחמו ביו"ט, כ"כ הר"ן. ט"ז ס"ק ד'. ודוקא כל גופו כאחת אבל אבר אבר לכו"ע מותר בחמין שהוחמו מערב יו"ט. מ"ב אות י"ח. ועיין בכה"ח אות כ"ד.

ר. כמו שאמרו בגמ' שבת מ' ע"א. ומשמע מדברי השו"ע דאסור ליכנס, אבל אם כבר נכנס לאיזה צורך ואינו מתכוין להזיע לא גזרו חז"ל על כך והיא דעת הרמב"ם, כה"ח אות נ"ג.

ש. אפי' אינו ברור שיבא לידי זיעה, ומ"מ לדינא אין להחמיר כדברי הרמ"א שמדברי הטור ורש"י שבשמם כתב דין זה לא משמע כן, כה"ח אות נ"ד. ולדברי הרמ"א הטובלים בשבת אסור להם לעמוד במקום שיכולים לבא לידי זיעה, ויש לזהר היכא דאפשר, אבל בלי שאפשר מותר כיון שאינו מתכוון וכדעת המתירים. שם אות נ"ה מח"א.

ת. אבל אבר אחד מותר לדעת הרמב"ם חוץ מלדעת הרא"ש בסעיף ה' שכתבו השו"ע בשם י"א.

אבל מותר לשטוף עצמו בצונן אחר שנתחמם ליד האש א.

עין משפט ב.

או"ח סימן שכו פעיף ו

ו. ט. אסור ליתן על גבי בטנו כלי שיש בו מים חמים ב אפי' בחול משום הסכנה דפעמים שהם רותחים.

הגה: מותר לחמם בגד ג וליתנו על הבטן.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן שיח פעיף יד

ד. טז. מותר ליתן כלי של מים או שאר משקים כנגד האש ד להפיג צנתן ובלבד שיתנם רחוק מהאש בענין שאינו יכול להתחמם באותו מקום עד ליד סולדת בו ה, אבל ליד האש אסור אפי' להניחו רק שתפיג צנתו כיון שיכול להתבשל שם.

הגה: ה"ה בפירות ושאר הדברים הנאכלים חיים.

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן שיח פעיף יג

ו. טו. מותר ליתן כלי של מים או שאר משקים בכלי שני שיש בו מים

א. שאין המים שעליו מתחממין כל כך.

ב. ובשבת אסור שמא ישפכו עליו ונמצא רוחץ אבר בשבת, וצ"ל שמיירי בחמין שהוחמו בשבת ולא הגיעו ליד סולדת בו דא"כ נעשה בהם בישול ואסורים בהנאה. והתוס' כתבו הטעם שאסור בשבת משום שחיקת סממנים. ולפ"ז אם הכלי סגור היטב לדעת התוס' אסור ולדעת הר"ן ורש"י מותר, וע"כ לצורך גדול יש להקל אם הכלי סגור כמו בבקבוק מים היום שהוא סגור היטב. כה"ח אות כ"ד.

ג. שזה לא נראה דלרפואה עושה ואין בזה משום שחיקת סממנים, וגם לטעם רש"י והר"ן מותר לחמם כלי ריק וליתנו על הבטן.

ד. וחמום בגד או כלי אפי' במקום שהיד סולדת בו מותר דאין בהם בישול כמ"ש בס"י שי"ח סעיף ט"ו, כה"ח אות כ"ד.

ה. שהדליק האיניו יהודי לעצמו או בשביל הישראל להפיג הצנה או לחולה, ח"א כלל כ' אות י"א.

ו. אפי' ישהה זמן רב, ויד סולדת בו היינו שאדם נמנע לאכלו או לשתותו מרוב חמימותו. בן איש חי פ' בא אות ה'.

חמים אפי' סולדת בהם יד^ו, אבל בכלי ראשון אסור^ז.

י"ד סימן קה סעיף ב

ג. חום של כלי ראשון שהיד סולדת בו^ח מבשל ואוסר כולו, אבל חום של כלי שני אינו מבשל, וי"א שג"כ אינו מפליט ואינו מבליע.

וי"א דמ"מ הוא מפליט ומבליע ואוסר כדי קליפה^ט וראוי לחוש לכתחילה^י, ובדיעבד מותר בהדחה.

או"ח סימן פה סעיף ב

עין משפט ז.ז. ט.

ב. אפי' להרהר בד"ת^כ אסור בבית הכסא ובבית המרחץ, ובמקומות

ו. דכלי שני אינו מבשל שאין דפנותיו חמים והולך ומתקרר, ב"י בשם תוס'. ומ"מ אין להטמין כל הכלי בתוך הכלי שני דא"כ הו"ל הטמנה, אלא צריך להיות מגולה קצת למעלה, ט"ז ס"ק י"ט, מיהו בר"ז אות כ"ג כתב דאפי' להטמינו כולו מותר, כה"ח אות קל"ו.

ז. אפי' להפיג צינתו אסור גזרה שמא ישכח. וכתב בכה"ח אות קל"ט דאם הצוננים שיש בכלי העליון מרובין שא"א שיתבשלו מותר גם בכלי ראשון.

ח. ממסקנת הגמ' בשבת דף מ'. ואם אין היד סולדת בו אפי' עומד על האש אינו אוסר. ש"ך ס"ק ה'. וכ"כ הב"י בסי' צ"ה ד"ה ומ"ש, והש"ך שם הביא דעת החולקים שאם עומד על האש אפי' אין היד סולדת בו אוסר אם הוא חם קצת ומבליע כדי קליפה, וסיים וכן יש להחמיר. וכתב הכף החיים להקל בהדחה, שם באות כ"ז.

וכל זמן שהיד סולדת בו אפי' העבירו אותו מעל האש אוסר. וכ"כ הב"י בשם התוס'. ט. דעת הרשב"א מובא בב"י, והוא שהיד סולדת בו, נמצא דלדעת מר"ן השו"ע כלי שני אפי' היד סולדת בו אינו מבשל אפי' כדי קליפה, ורק לכתחילה יש לחוש. כף החיים אות כ"ט.

ושעור היד סולדת בו כל שכריסו של תינוק נכוית בו, משבת מ' ע"ב. והכלל הוא כל שראוי חמין זה לשתיה או לאכילה שאין אדם נמנע ממנו מכח ריבוי חמימותו הרי זה לא חשיב יד סולת בו. בן איש חי פ' בא אות ה'.

ועירוי מכלי ראשון אינו אוסר אלא כדי קליפה, כמ"ש באו"ח סי' ש"ח סעיף יו"ד, וכתב הש"ך אפי' בנפסק העירוי מבשל כדי קליפה. כף החיים אות ל"א.

ועירוי האוסר כדי קליפה גם בנפסק הקילוה במאכל אבל לא בכלי. כף החיים אות ל"ב. ובכל מקום שצריך קליפה ובישלוהו בלא קליפה מותר בדיעבד. שם אות ל"ה.

ועירוי מן הכף אם נחשב לעירוי מכלי ראשון או שני ישנה מחלוקת ובהפסד מרובה יש לסמוך על המקילין. כף החיים אות ל"ו.

י. ויש אוסרין כולו ולא רק כדי קליפה. כ"כ הפר"ח באות ה'. ולענין דינא כשאין הפ"מ יש לחוש לדברי האוסרין ולאסור כולו או לפחות כדי קליפה ובהפ"מ די בהדחה, כדברי מר"ן השו"ע. והט"ז.

כ. וע"כ יחשוב שם חשבונותיו כדי שלא יבא לידי הרהור בד"ת, כ"כ בספר חסידים סי' תקמ"ו או בבנינים נאים, כה"ח אות ד', ועיין בכה"ח אות ח' מירושלמי מש"כ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

המטונפים והוא מקום שיש בו צואה ומי רגלים.

דברים של חול מותר לאומרם שם בלשון הקודש ל.

הכינויים כגון רחום מ חנון נאמן וכיוצא מותר לאומרם שם, אבל שמות שאינם נמחקים נ אסור להזכירם ס שם. ולהפריש מדבר אסור שם מותר ע אפי' בלשון הקודש.

הגה: במקום שמותר להרהר בד"ת מותר לפסוק דין ובלבד שלא יאמר טעמו.

עין משפט י. או"ח סימן שלו עיף ג.

ג. ד. אין סכין ולא מדיחין הקרקע אפי' מרוצפת פ.

עין משפט ל. מ. או"ח סימן שלט עיף ב.

ב. ב. אין שטיין על פני המים ז אפי' בכריכה שבחצר ק משום שהמים נעקרים ויוצאים חוץ לכריכה ודומה לנהר ר, אבל אם יש לה שפה סביב שמחזירה המים למקומם דינה ככלי ואין בזה גזירה שמא יעשה חבית של שייטין שלא גזרו בכלי.

ל. ומדת חסידות להחמיר, כה"ח אות י"א.

מ. וילדעת הראב"ד אסור שם "רחום" דלא מצאנו רחום אלא להקב"ה וראוי להחמיר, כה"ח אות י"ג.

נ. לאו דוקא שאינם נמחקים שהרי שלום נמחק ואסור להזכירו, מ"א ס"ק ג'. כה"ח אות י"ד.

ס. ואפי' בלשון לעז, כה"ח אות ט"ו.

ע. ולפ"ז אם נכנס לו הרהור רע מותר להרהר בד"ת דהוי אפרושי מאיסורא, כה"ח אות ט"ז.

פ. וגזרו בדברים אלו לפי שאין בהם צורך כ"כ כמו בטיטוי, מ"א ס"ק ו'.

צ. שם בכיצה גזירה שמא יעשה חבית של שייטין לשוט בו, רש"י.

ק. דאין בה שמא יתיז המים מחוץ לד' אמות בר"ה, רש"י שבת דף מ' ע"ב.

ר. והוי בכלל הגזירה.